

JEDEN ROK

Eleanor Corvin

JEDEN ROK

Eleanor Corvin

*Věnováno těm, pro které je realita pouhá
myšlenka a sny se stávají skutečností.*

PROLOG

Kdysi dávno, za osmero horami a patero řekami, žila jedna dívka, která si myslela, že smyslem jejího života je najít si dobrého manžela a založit rodinu. Nic jiného údajně nemělo být podstatné... nebo to alespoň tvrdila její matka. Samozřejmě, že v ideálním případě by se jednalo o prince, který by si pro ni přijel na bílém koni a obklopil ji bohatstvím. Dívka naštěstí neměla přehnané nároky, takže když její budoucí manžel přijel na vraníkovi místo na běloušovi, mávla nad tím rukou. Kůň ostatně nebyl problémem. Problém seděl na koni a byl natolik opilý, že z toho nebohého vraníka sletěl přímo do bláta.

„*A tohle má být ono?*“ ptala se sama sebe. V pohádkách se píše o lásce na první pohled. Bůhví, že tady se do sebe na první pohled nezamilovali.

Ani na druhý.

Nebo na třetí.

Vlastně čím víc pohledů si věnovali, tím víc bylo zřejmé, že se rádi mít opravdu nebudou.

Říkáte si, že horší už to být nemohlo? Mohlo.

Bohužel tohle nebyla pohádka a žádné „*žili spolu šťastně, dokud neumřeli*“ se nekonalo. Pravda byla taková, že dívka zemřela dřív, než oslavila své dvacáté šesté narozeniny.

Připadá vám to jako špatný konec? Kdepak.

Tohle byl teprve začátek.

1. KAPITOLA

Snažila jsem se. Opravdu. Stálo mě to všechny síly usmívat se a přesvědčovat samu sebe, že oslava Nového roku je vlastně fajn. Vždyť kdo by ho neměl rád? Sejdete se s přáteli, zapijete minulý rok, nasmějete se, a jak se blíží půlnoc, s nadšením očekáváte začátek dalšího roku, ve kterém už určitě zhubnete, nebudete nic odkládat a stoprocentně, ale stoprocentně, přestanete kouřit.

Kdepak. S oslavami Nového roku je to takhle. Nikdy jsem je ráda neměla.

Nemám je ráda.

A jsem si víc než jistá, že je ani nikdy ráda mít nebudu.

Někteří by možná řekli, že jsem pesimista, ale já se raději považuji za optimistu s bohatými zkušenostmi. Kdybyste měli rozum, souhlasili byste se mnou. Nový rok znamená pouze to, že je další rok v háji a vy jste se v životě nikam neposunuli (a o těch vašich předsevzetích, že tenhle rok to někam dotáhnete, si promluvíme zase na Silvestra). Rok je pryč a vám pomalu ale jistě ubíhá čas, kterého zrovna moc nemáte. Někteří míň než ostatní.

„Bože, co to máš na obličej?“ ozval se kousek ode mne známý hlas. Nečekala jsem, že tu bude ještě někdo další od nás.

„Co?“ zamračila jsem se nad otázkou. Anna si povzdechla.

„Nic. Jen, že se tváříš *tak* přívětivě,“ poukázala na moji špatnou náladu, kterou jsem byla odhodlaná šířit na míle daleko. „Jestli tenhle výraz bude to první, co ten nebožák po smrti uvidí, jsem si víc než

jistá, že jeho duše vleze zpátky do těla a už se ho nepustí.“

„Vždyť mě znáš. Na konci roku nemám zrovna moc náladu,“ pokrčila jsem rameny.

„Nepovídej. Skoro jsem to nepoznala,“ zasmála se potichu.

Promnula jsem si kořen nosu. Už aby ty oslavy skončily. Já a novoroční deprese jsme dobří přátelé. Bohužel zrovna o tohle kamarádství nestojím a ať se snažím, jak chci, stále mám k Novému roku stejný postoj. Zhluboka jsem se nadechla a usmála se. Anna tázavě nadzvedla obočí.

„Letos cítím v kostech, že by se můj negativní postoj k této části roku mohl změnit,“ oznámila jsem optimisticky. Obočí jí vylétlo ještě výš.

„To je... hezké,“ řekla nejistě a usmála se.

Jedno musím uznat. Ohňostroj byl pěkný. Když jsem měla zvednutou hlavu a pozorovala barevné jiskření na obloze, částečně se mi podařilo ignorovat ten hrozný řev, který vydávali okolostojící lidé a ten marast pod nohama. Ta břechka se válela všude po zemi, a jak se po ní chodilo sem a tam, vydávala čvachtavé zvuky. Proroctví meteorologů o Vánocích na sněhu bylo mylné. Zase. Chaos přišel až později.

Pár nadšenců napadlo, že si udělá vlastní ohňostroj. Myšlenka dobrá, ale s provedením to pokulhávalo. Bouchlo to. Byla to taková rána, až jsem leknutím nadskočila. *Proboha, co to vůbec zapálil?* Zmatek nastal téměř okamžitě.

V tom rozruchu jsem ztratila Annu. Povzdechla jsem si. Stejně mám něco na práci. Nebo spíš někoho.

Ležel kousek od stánku se svařeným vínem. Než jsem se k němu dostala, půlku obličeje už měl od krve. Někdo do něj nejspíš strčil a on nešťastnou náhodou narazil na hranu stolu. Taková hloupá věc. Vteřinka nepozornosti. V duchu jsem si vynadala. *Žádné zkoumání situace nebo mrtvého*. Patřilo to mezi mé zásady, které mi pomáhaly, abych se nezbláznila. Zhluboka jsem se nadechla a udělala to, co bylo nevyhnutelné. Vzala jsem mu duši. A věděla jsem, že dnes to nebude jediná.

Dobrá nálada se mi vrátila až odpoledne. Oslavy utichly a s nimi i celý svět, nebo mi to tak aspoň připadalo. Všechno se vracelo do starých kolejí. Když jsem se přemístila před Ruiny, už jsem měla na obličeji spokojený výraz a cítila jsem se jako nový člověk. S novoroční mrzutostí a pesimismem jsme se rozloučili a dřív než v prosinci se nemáme v plánu znovu sejít. Doufám.

Nebyla jsem jediná, kdo se objevil na planině, která obepínala Ruiny. Kousek od lesa se objevily další dvě postavy. Tu vyšší z nich jsem poznala. Káleb. Jeden z nejstarších smrtčáků, co znám. Muže vedle něj jsem ale nikdy neviděla. Pohled mi zabloudil k Ruinám, které se hrůzostrašně tyčily na planině, obehnané stromy. Vedla k nim prašná cesta, poctivě vyšlapaná staletími používání. Pohledem jsem tékala mezi pěšinou a dvojicí příchozích.

Přemohla mě zvědavost. Počkala jsem, až ke mně dojdou. Káleb měl na tváři jako vždy nic neříkající výraz. Postava vedle něj naopak působila nejspíš.

Dezorientovaně. A vsadila bych se, že kdyby mohl, vyklopil by

obsah žaludku. Uchechtla jsem se. První přemístění. Trvalo mi snad věčnost, než jsem si na to protivné škubnutí, které mělo tendenci obrátit mě naruby, zvykla. Vyvolat přemístění je samo o sobě dost vysilující. Jde o to odstranit své tělo z prostoru pomocí vůle a klidné mysli. A uklidněte se, když víte, že následující zážitek vám zpřehází orgány. Věřte mi, že slova *uklidni se*, které mi říkával Erik, vám nepomůžou.

Vedle Káleba jsem si vždy připadala jako provinilé dítě, přistižené při nějaké lumpárně. Nejspíš za to může ten jeho pohled „vidím ti až to duše“. Pamatuji si, že když přišly do módy sluneční brýle, Tessa je chtěla koupit a dát Kálebovi, aby tak zakryla jeho ledový pohled. Nasetkalo se to s úspěchem, tudíž jsme nuceni jeho nevraživý zrak snášet i nadále.

„Kde to jsme?“ ozvalo se nejisté individuuum vedle Káleba. „To je taky smrtka?“ ukázal na mě. „Kolik jich, teda *nás*, vůbec je?“ pokusil se o další otázku, která byla ignorována jako všechny předešlé. Mám takové tušení, že těch otázek už musely být stovky a jak znám Káleba neodpověděl ani na jednu. To poznání mě donutilo otevřít pusu dokořán. Káleb má na starosti novou smrtku. Jeho nebezpečný pohled mě donutil pusu zase zavřít a snažit se tvářit jako kdyby mi právě neulétly včely.

Káleb a učitel. Mentor. Průvodce.

V hlavě mi to šrotovalo na plné obrátky. Víím, že už předtím někoho zaučoval, ale to jsem tady ještě nebyla. Snažila jsem se v mysli vypátrat, jak to s tím nešťastníkem dopadlo, ale nemohla jsem si vzpomenout na žádnou zmínku. Ani jednu. Což je trochu divné a

hlavně znepokojivé. Ruiny jsou de facto jedna velká slepičárna, kde se drbe od rána do večera.

„Haló? Vnímá mě tu vůbec někdo?“ ozvalo se tentokrát rozhořčeně. Pokusila jsem se o úsměv, abych napravila předchozí dojem.

„Ty jsi...?“ zeptala jsem se nejistě.

„Nathan. Umřel jsem a pak tam byl on,“ ukázal na Káleba, „a tvrdil, že jsem mrtvý a že jsem něco jako smrt, či co a -.“

Zarazila jsem ho.

„Ema,“ podala jsem mu ruku. Energeticky mi s ní začal třást a znovu spustil proud otázek.

„Ehm, Káleb ti určitě všechno vysvětlí. Já teď musím být... jinde,“ usmála jsem se křečovitě. Bylo až děsivé, jak moc je energetický. Káleba z něho určitě trefí šlak.

„Jaký Káleb?“ ozvalo se zmateně za mnou. Nenamáhala jsem se s odpovědí. Vzala jsem nohy na ramena a utíkala od nich, co nejdál to šlo. Tohle je Kálebova starost. Chudák Nathan.

V Ruinách bylo až podezřele živo. Obvykle se tady moc lidí nepromenáduje. Důvodem není nikdo jiný než náš Rufus. Jedna bláznivá smrtka, která má tendence číhat na nic netušící lidi v hale, následně je pronásledovat a u toho hrát na trianl. Díkybohu, že doposud neslyšel o basové kytaře, bicí nebo dalších moderních vymoženostech. Trianl bohatě stačí.

Nastražila jsem uši. Kromě spěšných kroků a hlasů jsem nic neslyšela. Buďto tu Rufus není nebo mu zase někdo ukradl trianl.

Promnula jsem si oči. Tohle vypadá na jeden z těch hektických dnů. Měla bych se zavřít do pokoje dřív, než si mě někdo všimne.

„EMO!“ ozvalo se z druhé strany haly. Padlo na mě několik desítek párů očí. Nervózně jsem na ně mávla. Nemám ráda pozornost. „Tady jsi. Kde se flákáš? Volám ti už od rána!“ zamračila se na mě Tessa. Nadechla jsem se k odpovědi, ale nedala mi šanci. „Utekl Norbert,“ řekla smrtelně vážně. Zase jsem vydechla a povzdechla si. Měla jsem utéct do svého pokoje, dokud to šlo.

Norbert byl had. Mazlíček Eleny. Většina smrtek má nějaké to zvířátko. Problém s tímhle zvířátkem byl ten, že velice rádo utíkalo a žralo jiné domácí mazlíčky, což se nelíbilo ostatním majitelům.

„U mě už nemá co sežrat,“ pokrčila jsem rameny a otočila se k odchodu.

„Anna ho viděla plazit se do křídla starších.“

„Ou,“ nakrčila jsem nos.

„A bude to ještě horší.“

„Ale ne...“

„Ale ano,“ řekla zcela vážně. „Pak slyšela vytí psa.“

„Ale ne!“

„Myslíme si, že sežral toho jejich blbýho vlčáka!“

„Myslíte?“

„Ani jednoho nemůžeme najít,“ pokrčila nešťastně rameny.

„No, tohle tě asi taky moc nepotěší... Káleb je před Ruinami s nováčkem,“ povzdechla jsem si rezignovaně.

„ALE NE!“ vykřikla teď pro změnu Tessa.

Nevím, jak se to stalo, ale dostala jsem bojový úkol. Nebo spíš sebevražednou misi. Záleží na úhlu pohledu. Najít Norberta. Proč ne, že? Proč nezačít nový rok tím, že vlezu do křídla starších a prolezu tam každou škvíru? Nikdy jsem ze svých schopností nebyla moc nadšená, ale poslední dobou jich přímo lituji. Proč jsem nemohla ovládat telekinezi, hm? To by byla aspoň sranda. Život v Ruinách by pro mě dostal úplně nový rozměr. Ruiny jsou jedno z doupat smrtek stojící na hranici, která odděluje svět smrtelníků od světa mrtvých. V Ruinách nejenže má každá smrtka svoje místo, ale zároveň je to oblast, kde jsme hmotní. Zhmotnit se sice můžeme i ve světě smrtelníků, ale pouze na chvíli. To znamená, že tady můžeme jíst, pít a jak velice rád připomíná Erik, můžeme mít sex. Nadneseně se dá říci, že tady opět ožíváme. Je to takové naše útočiště, kde se rádi zažíváme před okolním světem. Malý svět, ve kterém ale existují určitá pravidla. Dá se mluvit o hierarchii smrtek. *Initialové*, *Seneti*, *Arhaboni* a *Nebriové*. Osobně spadám do *Arhabonů*. Není to nic moc, ale rozhodně lepší být *Nebri* - nováček.

Zhluboka jsem se nadechla. Cítila jsem je tady. Psa i hada. V předsíni jinak bylo ticho. Podezřelé ticho. Nakoukla jsem se dovnitř. Nikde nikdo. Vkradla jsem se tam jako zloděj a tiše našlapovala. Starší nemají rádi, když jim tady běhá někdo z *Arhabonů* bez pozvání. Mysl hada jsem ucítila okamžitě. Doufala jsem, že ta vzdálená mysl psa nepochází z hadova žaludku. Nepocházela. Tíše jsem si oddechla.

„Koukej mazat zpátky domů, ty jeden prevíte,“ zasyčela jsem potichu na hada. Zmateně se na mě obrátil. Byl nějak vyvedený

z míry. Bůhví, co mu to jejich psisko provedlo. Slyšela jsem, že je to taky pěkný hajzlík.

„Norberte, vrať se,“ rozkázala jsem už trochu našťavaně. Neměla jsem v plánu nechat se tady chytit někým ze starších. Káleb už touhle dobou bude určitě na cestě sem. Přímo jsem cítila Norbertovu frustraci, když se kolem mě plazil pryč. V koutku mysli jsem ucítila dalšího vetřelce. Pes. Konečně jsem ho viděla. Nevraživě mě pozoroval zpoza točitého schodiště.

„Jestli mě práskneš, tak si z tebe udělám salám,“ varovala jsem ho potichu. Snažila jsem se mu vyslat jasný signál, ale nemohla jsem se k němu dostat. Zamračila jsem se. Co to sakra je? Jakoby měl svoji mysl přede mnou uzavřenou. Nejistě jsem se k němu přiblížila. Třeba jsem moc daleko na to, abych se s ním spojila. Uslyšela jsem za sebou kroky. Naposledy jsem si ho změřila pohledem. Nemám čas to víc zkoumat. Otočila jsem se na patě a zmizela dřív, než mě tady někdo chytí.

Norbertovo zmizení se před staršími podařilo ututlat. Bručouni. Zajímalo by mě, jestli za pár set let budu taky takhle protivná. Na druhou stranu se kolem nich vznáší aura respektu. To by se mi líbilo. Rozvalila jsem se ve vaně a chvíli se tou představou opájela. Opravdu jen chvíli. Sotva jsem zavřela oči, ucítila jsem známý tlak v hlavě. Ne. Teď ne! Dneska jsem už pár duší vzala. Zasloužím si alespoň hodinu klidu.

„Nesnáším to. Nesnáším,“ brumlala jsem si pro sebe a při tom se oblékala. Nemůžeme mít nějakou pevnou pracovní dobu? Nebo

kdyby v tom byl alespoň nějaký řád místo tady toho chaosu! Někdy týdný sedíte na zadku a doslova umíráte nudou a jindy se měsíc nezastavíte.

Sledovala jsem dění před sebou. V restauraci panoval organizovaný chaos. Bylo tu přecpáno a číšníci nevěděli kam dřív skočit. Lidé byli z toho čekání rozmrzelí a moc tomu nepřidávaly ani děti, které seděly v rohu a řvaly, jako když je na nože berou. Nic nenasvědčovalo tomu, že by dívka sedící přede mnou měla zemřít. Přesto se nad ní vznášela aura smrti. Byla tu se svými rodiči. Spíš bych měla říct, že tu fyzicky byla se svými rodiči. Psychicky byla očividně někde jinde. Telefon jí v jednom kuse vibroval. Začala jsem zkoumat dobroty, co jim nosili na stůl. Jako dezert měli tiramisu. V hlavě jsem už sprádala plány, jak jim to sebrat, aniž by si toho všimli, když v tom se ozvala dutá rána, jak telefon dopadl na podlahu. Chvíli na to spadla i dívka. Zmateně jsem se na ni podívala. Co se děje? A nebyla jsem jediná. Rodiče vyskočili na nohy a chaoticky pokřikovali na všechny kolem, ať něco dělají. Naštěstí se objevil duchapřítomný člověk, který zavolal záchranku. Věděla jsem, že tento boj prohrájí. Odvrátila jsem pohled od její matky, která hystericky plakala. Cítila jsem, jak ve vzduchu víří emoce, a dala jsem do toho všechno své sebeovládání, abych se jimi nenechala zasáhnout. Když přijela sanitka, dívka už byla mrtvá.

Dávaly jsme se jedna na druhou. Neměla jsem sílu vzít si hned její duši.

„Měla by ses rozloučit.“

„Co to, k sakru, je?“ šeptala si pro sebe stále dokola. Nechala jsem ji vzpamatovat se z prvního šoku.

„Musíš jít,“ připomněla jsem se jí po chvíli.

„Nikdy jsem jim nevěřila,“ řekla hněvivě. „Přece kdo by tomu věřil? Jak se někomu může zastavit srdce?! Snažila jsem se jíst zdravě!“ Začínala být pěkně našťvaná.

„Lidské tělo je zrádné.“

„Oni mi říkali, že to spravili!“ Podívala jsem se na její tělo. Na hrudníku měla velkou jizvu od operace. Očividně to nespravili. Snažila se kopat kolem sebe, ale k ničemu jí to nebylo.

„Teď už se s tím nedá nic dělat. Tvůj čas vypršel.“

„JE MI TEPRVE ŠESTNÁCT! NIC MI NEVYPRŠELO,“ rozzuřila se.

„Promiň,“ dotkla jsem se jejího ramene, abych ji zbavila utrpení a poslala ji pryč, ale pořád tam stála.

No to snad ne! Zkusila jsem to ještě několikrát, ale nezmizela. Nakvašeně mě pozorovala a rozhodně se k odchodu nechystala. Teď už jsem byla našťvaná i já. Nechci dalšího zbloudilce na starost! Už jednoho mám a je otravný za dvacet dalších.

„Jak říkám. Nikam nejdu,“ oznámila mi nesmlouvavě.

2. KAPITOLA

Stála jsem tam jak v Jiříkově vidění, neschopna slova. Kdo by to byl do ní řekl? Moc lidí se neumí připoutat k zemi a nechat tady duši. Vztekle jsem zafuněla. Neodejde, dokud nebude chtít. A svým postojem mi dávala jasně najevo, že to v dohledné době určitě nebude.

„Fajn. Brzy zjistíš, že připoutat svoji duši k tomuhle místu je utrpení,“ řekla jsem odevzdaně.

„O tom pochybuju.“

„Alespoň na chvíli mě poslouchej. Uvědom si, že tady zůstaneš uvězněná. Každý den budeš pozorovat lidi, které miluješ a nebudeš jim moct cokoli říct. Dokážeš si to představit?“

„A ty si zkus představit jaký to je umřít předčasně!“

„Vypadám podle tebe jako někdo, kdo umřel věkem?“ zeptala jsem se podrážděně.

„Ale jsi tady, takže jsi odtud taky nechtěla odejít!“ dupla si nohou. Pubertální zbloudilec. To mi ke štěstí opravdu chybělo.

„Věř mi, když ti říkám, že bych odejít chtěla, ale nemůžu. Hned bych s tebou měnila.“

„To já s tebou taky!“

Bylo to zbytečné. Stály jsme v té pitomé restauraci i po zavíračce a hádaly se až do krve. Po několika hodinovém rozhovoru jsem odevzdaně zvedla ruce nad hlavu. Vzdávám se. Byla plná nenávisti a vzteku. Nevím kolik z toho způsobila smrt a kolik hormony.

Nakonec se rozhodla jít zpátky domů. Doprovodila jsem ji, ale

dovnitř jsem nešla. Rebecka sice působila zuřivě a nebojácně, ale věděla jsem, že jakmile uvidí své rodiče, povolí hráz, která ji držela od reality. A něco mi říkalo, že bude potřebovat chvíli o samotě, aby si to srovnala v hlavě.

Práskla jsem za sebou dveřmi, dnešní noc už potřetí. Myslím, že můžu s klidem konstatovat, že letošní rok zatím stojí za starou belu. Doufám, že přísloví „*jak na nový rok, tak po celý*“ je pouhá fráze a nezakládá se na pravdě, byť jen částečné. Plácla jsem sebou na postel. Chtěla jsem spát. Moje tělo chtělo spát. Jenomže jsem nemohla. Bála jsem se usnout. Rebečin žal by na mě dopadl v momentě, kdy bych usnula. A potom bych se v tom topila s ní. Neschopna její bolest nějak zastavit.

Posadila jsem se. Budu se muset smířit s tím, že nějakou dobu zase říši snů nenavštívím.

Z vedlejšího pokoje se ozvala rána, jako kdyby mi tím osud chtěl potvrdit moji domněnku o probdělých nocích. Další rána. Co tam ta Tessa vyvádí?! Připadá mi, že mlátí něčím do zdi. Zdi, u které mám postel, takže mě to začíná iritovat.

Buch. Buch. BUCH! Vždyť je to jedno, stejně bych nespala. Popadla jsem knížku.

Buch. To snad není pravda. Tolik věcí v pokoji ani nemá.

Buch. Už mě neiritovalo. Přímo mě to sralo.

BUCH! A dost. Měla jsem za sebou blbý den a kupu dalších před sebou. Chci klid. Chvíli jsem si hrála s představou, že taky začnu házet věcmi proti zdi, ale zavrhla jsem to. Nejsem malé dítě, budu se chovat

dospěle. Neobtěžovala jsem se obléknout župan. Vyšla jsem ven a rázně zaťukala na její dveře. Na druhé straně se rozhostilo ticho. Možná ani na ni nebudu muset rvát. Už jsem se otáčela k odchodu, ale začalo to znovu. Zabouchala jsem víc, abych přerušila ten hluk v pokoji. Leknutím jsem nadskočila, když se ozvala dutá rána, jak něco dopadlo na dveře.

„Co tady po mně házíš ty svoje krámy?!“ zaječela jsem. Ticho. „Došla ti munice, nebo jak si to mám vysvětlit?“ zavrčela jsem. Najednou jsem nepropalovala pohledem dveře, ale Tessu s Katarinou. „Mám za sebou opravdu špatný den, takže přeskočím všechny nadávky a dostanu se hned k tomu hlavnímu. JSTE NORMÁLNÍ?!“

„My ano, ale to se nedá říct o těch... o těch...“ začala nasupeně Tessa, ale nějak se jí nedostávalo slov.

„O těch prevítech, kteří si říkají chlapi,“ dořekla za ni Katarina. Překvapeně jsem se na ni podívala. Katarina málokdy proti někomu zbrojí. Neznám mírumilovnějšího člověka, než je ona. Obvykle mi její miloučká povaha leze na nervy.

„A máte vztek na někoho konkrétního nebo proklínáte jejich plemeno obecně?“ zeptala jsem se bez zájmu. Zním Tessu. Nesnesitelná romantička, která se nikdy nepoučí. A ty moderní vymoženosti v podobě filmů a seriálů jí taky moc nepomáhají. Potom když hledá nějakou známost, je pokaždé nepříjemně překvapena, že to nefunguje jako ve filmu nebo knize.

„Začaly jsme u dvou, ale pak to rozšířily celosvětově,“ zafuněla Tessa. Chtěla jsem se otočit a jít co nejdál od nich, ale nebylo mi takovéto výsady dopřáno.

Katarina mě zatáhla dovnitř.

Nakonec jsem se v tom malém feministickém kroužku docela bavila. Není nad to, když se Tessa rozzuří a začne ostatní urážet. Má pestrý slovník, co se týče sprostých slov. Kdyby se svoji sprostou slovní zásobu rozhodla vydat, oxfordský slovník by vedle toho jejího vypadal jako tenoučká příručka pro začátečníky. Navíc to byla sakra dobrá telekinetička. Určitě si dokážete představit, jak jsem jí její schopnosti záviděla.

Ano, taky jsem měla schopnosti, ale ty se tady nedaly moc využít. Vždycky jsem chtěla spíš ovládat vzduch, vodu, oheň, světlo, tmu nebo pohybovat věcmi. A umět nechat věci zmizet je taky dobrá schopnost. Mojí schopností bylo... vciťování do zvířat... dalo by se říct, ale poslední dobou mi připadá, že se to rozvíjí. Musím ji při nejbližší příležitosti vyzkoušet. Každopádně jsem ráda, že mám alespoň nějakou. Dřív se smrtky se schopnostmi vyskytovaly častěji. Poslední dobou jich je čím dál tím méně a stávají se ve své generaci spíše kuriozitou.

Posledních několik dní jsem byla jako na jehlách. Snažila jsem se nějak řešit situaci s Rebekou, ale nechtěla odtud pryč. Prý odtud nemůže, dokud se všechno nevyřeší. Ptala jsem se, co to *všechno* má být, ale tvářila se velice tajemně. Alespoň už méně plakala. To bylo dobré znamení. Teoreticky. Prakticky to nemusí znamenat vůbec nic. Stefan, druhá zbloudilá duše, které se nemohu zbavit, je ten

nejklidnější člověk, jakého znám. Občas si říkám, že je tu jenom proto, aby mě vytočil. A že to uměl. Teď se mu vyhýbám. Má nějakou divnou náladu. Vkrádal se mi do každého snu, poslední dobou společně s Rebekou, takže jsem toho moc nenaspala. Určitě si dokážete představit, jakou mám výbornou náladu.

Naštvaně jsem otevřela víko od zmrzliny a zuřivě do ní zabodla lžící. Párkrát jsem to zopakovala. Musela jsem si ulevit. Začínala jsem být unavená ze zbloudilců a idiotů, na které jsem měla minulé dva dny štěstí. Byla jsem nějaká podrážděná a kvůli každé blbosti jsem se rozčilovala. Třešničkou na dortu bylo dnešní odpoledne.

Vzala jsem deset duší, z nichž čtyři byly malé děti. A vrchol dne? Theo a jeho zbloudilá ovečka. Rasputin. Přesně ten *Rasputin*. Nesnáším ho! Pokaždé, když ho slyším se smát, nejraději bych na něj spáchala atentát já sama. Nedivila jsem se, že ho chtěli zabít. Divila jsem se, že čekali tak dlouho. Věššího idiotského šovinistického egocentrika jsem dlouho neviděla. Proč zrovna lidi jako on musí zůstat tady? Případá mi, že „osud“ existuje. Sedí nahoře na obláčku, cpe se popkornem a setsakramentsky se u toho baví.

„Myslím, že už je po ní,“ ozvalo se mi za zády. Nadskočila jsem. Nevšimla jsem si, že by někdo přišel do spíže. „Čím si ta zmrzlina zasloužila takovou krutou smrt?“ uchechtl se Erik. Demonstrativně jsem zabodla lžící do zmrzliny a sjela ho vražedným pohledem. Obočí mu vyjelo nahoru. *Ano, přesně tohle se ti stane, jestli si ze mě budeš dělat srandu. A bude to bolet.*

„Nemám náladu na legrácky,“ varovala jsem ho rovnou.

Povzdechl si a vyrval mi zmrzlinu z rukou.

„U všech bohů, chci jenom ochutnat, neďívej se na mě tak.“
Potlačila jsem své pudy a nechala ho, aby si nabral. Když zabořil lžící do zmrzliny podruhé, vytrhla jsem mu ji pro změnu já.

„Ochutnává se jednou,“ oznámila jsem mu nerudně. Periferním viděním jsem si všimla, jak mě zamyšleně pozoruje. Ten výraz jsem znala. Předcházela každé jeho přednášce coby mého mentora, průvodce tímhle blázincem.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a výhružně na něj namířila lžící. Měli jsme s Erikem moc dobrý vztah. Byl to můj nejlepší přítel. Člověk, kterému jsem věřila nejvíc na světě, ale občas mě pěkně štvál.

„Ještě jsem nic neřekl.“

„Vím, co chceš říct, ale jsem v pohodě. Jenom je toho poslední dobou moc. Navíc jsem dneska po několika letech narazila na Thea a jeho zbloudilou ovečku,“ promnula jsem si kořen nosu.

„To mi došlo. Vidím tvoje oko,“ ušklíbl se. Instinktivně mi ruka vystřelila k oku. Potom mi došlo, že mi tiká to druhé. Přesunula jsem si ji na to správné oko. Erik mě chvíli pozoroval s vážnou tváří, ale potom se rozesmál.

„Ty jeden vikingský tupče, tohle není vůbec vtipné!“

Smál se dál. Praštila jsem ho lžičkou od zmrzliny do čela. Zůstal mu tam flek. Teď jsem se začala pochechtávat i já. Po pár minutách jsme ztichli. Unaveně jsem si skryla obličej do dlaní. Jednou mi tady z toho přeskočí. Erik vstal a upřel na mě své modré oči.

„Vím, že jsi v pohodě, ale kdyby něco, tak víš, kde mě najdeš,“ zašeptal a na chvíli si mě přitáhl na svoji širokou hrud'. Dělal to

vždycky, když vycítil, že potřebuji podporu. Pevně jsem ho objala.

„Vím,“ usmála jsem se na něj a pustila ho. „Díky.“

„Dámě vždycky k službám,“ teatrálně se uklonil.

„Můžu ještě?“ Ukázal na zmrzlinu.

„Ne,“ ušklíbala jsem se.

„Dělám ti tady morální podporu, za to si snad zákusek zasloužím, ne?“

„Až se budeš potřebovat vyplakat někomu na rameni, klidně přijď. O zákusky se nedělím.“

Rozhodla jsem se, že si po dlouhé době přečtu něco o zbloudilcích. Třeba v nějaké z těch zatuchlých knih najdu něco, co ještě nevím. Musím se jich zbavit nebo mi definitivně přeskočí. Místního magora už máme a nemám zájem se o tuto pozici v nejbližší době ucházet. Pustila jsem knihu na stůl. Ozvala se dutá rána a zvedl se malý obláček prachu. Protočila jsem oči. I knihy tady mají sklon k dramatičnosti.

„Psst!“ ozvalo kousek za mnou. Podrážděně jsem pohlédla na smrtku stojící opodál. Snad jsem zas tolik neudělala. Navíc co tady dělá? Předpokládala jsem, že v noci budou mít všichni jiné starosti, než vysedávat v knihovně a číst si.

„Ehm,“ uslyšela jsem tentokrát z druhé strany. Teď už jsem potichu zavrčela. Stihla jsem přečíst celé dva odstavce, než mě někdo vyrušil. „Nechci otravovat,“ zabreptal nervózně Nathan. Pohled mi trochu zjihl. Posledních pár dnů pro něj muselo být těžkých. Nasadila jsem vstřícnější výraz.

„Ano?“ zeptala jsem se opatrně.

„Hledám knihu.“ Spolkla jsem ironickou poznámku o tom, že je na správném místě.

„Něco pro začátečníky,“ dodal, když jsem se na něj dál dívala. „Hrozně v tom plavu a ničemu nerozumím a myslím... myslím, že mě Káleb nemá rád.“ Odevzdaně jsem ukázala na místo vedle mě. Bylo mi ho líto. Káleb nebyl zrovna vstřícný člověk.

„Káleba si nevšímej. Je to starý protiva, který toho moc nenamluví.“

„Jenomže, co mám dělat? Tohle je... šílený!“

„To mi povídej,“ zabručela jsem.

„Jak to někdo může dělat? Vždyť to není normální! Dneska jsem viděl umírat pětileté dítě a-“ Zastavila jsem ho. Nechtěla jsem to vědět.

Momentálně se topím ve svých vlastních sračkách.

„Podívej, ráda bych ti nějak pomohla, ale pravda je, že i po těch staletích, co jsem tady, jsem si na to úplně nezvykla. Někdy je to lepší, někdy horší. Každý s tím bojuje po svém. Určitě i ty brzy přijdeš na něco, co tě udrží při smyslech, ale musíš na to přijít sám. Jestli ti můžu poradit, jdi za Annou. Je to moje ikona, co se týče vyrovnání se s tímhle blázcem.“ Už jsem ho chtěla nasměrovat k jejímu pokoji, jenomže opět spustil o Kálebovi. Měla jsem v plánu utnout jeho proslov, ale připadalo mi, že se v levém rohu knihovny něco pohnulo.

Zamračila jsem se. Kdo by chodil do oddělení defektních knih? Bylo tam tolik prachu, že jsem se tam ani neodvážila nadechnout.

A Nathan dál brebentil. Občas jsem řekla účastné „hm“ a pokývala hlavou. Oči se mi rozšířily. Cítila jsem zvíře. Někomu zase utekl

domácí mazlíček? Sem?

„Nebo je to nevhodné?“ zakončil Nathan svůj monolog.

„Ehm,“ odkašlala jsem si, „co myslíš ty?“ odpověděla jsem otázkou a doufala, že tím tak zamaskuji svoji nevědomost.

„Myslím, že bych to měl zkusit,“ řekl o něco jistěji.

„Lepší litovat toho, co jsi udělal než toho, co jsi neudělal,“ vycenila jsem zuby v rádoby úsměvu.

„Děkuji,“ vděčně mi stisknul ruku a zmizel z knihovny. Raději jsem ani nechtěla vědět, o čem jsme se to bavili. Zírala jsem do knihy a snažila se ignorovat zvíře, které stále číhalo v defektním oddělení. Měla bych se na to vykašlat. Není to můj problém. Začala jsem bubnovat prsty do desky stolu. Ten pach byl divný. Nedokázala jsem ho bezpečně zařadit, ale přitom se mi zdál povědomý. Zaklapla jsem knihu. Jenom se podívám.

Připadala jsem si jako zloděj slídící po lupu. Potichu jsem se přikradla k defektnímu oddělení a nakoukla tam. Byl tam věšší bordel, než jak si to pamatuju. Jeden by nevěřil, jaký dokážou smrtky udělat nepořádek. Hlavně jsme odborníci na prokrastinaci. Pamatuji si, jako by to bylo včera, když se na vývěsce v hale objevil vzkaz, že se bude rušit defektní oddělení v horní knihovně, takže jestli někdo něco odtud chce, ať si to vezme, protože zbytek se vyhodí. Mám za to, že to bylo někdy v době, kdy začalo být populární luteránství. Nevím, kdo velký úklid plánoval, ale nejspíš mu do toho *něco* přišlo.

Vycítila jsem ho téměř okamžitě. Seděl u okna a zvědavě mě pozoroval. Když jsem ho viděla, došlo mi, s kým mám tu čest. Psisko *Senetů*. Připadalo mi, že mě zkouší. Zamračila jsem se. Stejně jako

v křídle *Senetů*, ani tady jsem se k němu nemohla dostat. Co to je za psa, když k němu nemůžu? Nikdy předtím se mi nestalo, že bych se zvířetem nemohla splynout. Zvědavost mě popoháněla blíž k psisku. Bylo na něm něco divného. Vypadal jako pes, divočejší, ale přeci jenom pes. Až na jeho oči. Byly chytré, vnímavé a vyzývavé. Dřepla jsem si před něj a zadívala se do těch mazaných očí. Nádherných sytě zelených. Ucítila jsem jeho přítomnost, což nebylo možný, protože jsem se už před chvílí stáhla. Cítila jsem, jak mi spadla čelist, když mi došlo, že to dělá on! Rychle jsem pusu zase zavřela a vytlačila ho pryč ze své hlavy. Ušklíbla jsem se. Snažil se tam dostat zpátky, ale nešlo mu to.

Tiše zavrčel. Zavrčela jsem taky. Musel na nás být krásný pohled, jak jsme tam tak seděli na zemi a vrčeli na sebe. Možná bychom na sebe vydrželi vrčet až do rána, kdybyv knihovně nezavrzala židle. Někdo přišel. Natáhla jsem k němu ruku, abych ho zastavila, ale proběhl kolem mě dřív, než jsem ho stihla chytit. Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. Něco mi říkalo, že se budu muset v nejbližší době vydat do křídla *Senetů* a přijít tomu na kloub. Třeba takových psů mají víc.

3. KAPITOLA

Původní smrtky, neboli *Initialové*, a všechno kolem nich je záhada, na kterou se snaží přijít každý. Nevím, kdo a ani podle čeho vybírají další lidi do našeho řádu, ale jedno vím jistě:

Jsou mazaný. Přímo vyčůraný.

Nechcete brát lidem duše a převádět je na druhou stranu? Nevadí. Tak k vám zůstanou připoutáni po zbytek věčnosti. Pokaždé když zavřete oči, objeví se vám za víčky oni. Nejen to. Budete nuceni prožívat stejné emoce. To si potom člověk rozmyslí, jestli je převést nebo ne. Problém tvoří takzvaní zbloudilci, kteří se dokážou připoutat k zemi a odejdou pouze z vlastní vůle. Ty potom musíte, ne přímo chcete, dostat na druhou stranu, a to co nejdřív. K mé smůle v nynější době mám na starost dvě takové duše. A něco mi říká, že ta novější z nich, malá drzá pubertální žába, mi dá ještě pěkně zabrat.

„Musíš kliknout na tohle! Bože, ty jsi snad sto let za opicemi!“ plácla se do čela Rebeka a dál nervózně poskakovala po pokoji. Kdyby jen tušila, jak dlouho za nimi doopravdy jsem. „Tady je historie, copak to nevidíš?“ Myslím, že patřím k velice trpělivým lidem, ale co je moc, to je příliš. Víím, že je mrtvá. Zemřela mladá a všechno to stojí za prd, ale nebude se mnou mluvit jak s idiotem. Jako by nestačilo, že si jako idiot připadám. Možná nejsem tak *cool* jak jsem si o sobě myslela a moderní techniku neovládám zas tak dobře.

„Pozor na jazyk holčičko, nebo se ti tady na to vykašlu,“ zavrčela

jsem.

„Vykašli se na to a zůstanu ti na krku po zbytek věčnosti,“ ušklíbla se. Nesnáším pubertáky.

„Možná, ale taky tady budeš s vědomím, že tví rodiče našli historii ve tvém počítači a zjistili, že se díváš na porno,“ zasmála jsem se potichu a u toho začala mazat historii prohlížeče. „Chudáci rodiče. Takovou perverzačku vychovali,“ zakroutila jsem rádooby zklamaně hlavou.

„Říkala jsem ti, že to bylo jen jednou... a... vůbec nic ti nemusím vysvětlovat!“

„Podle tady toho to vypadá, že ses jednou dívala šestkrát... ne osmkrát...“

Chtěla notebook zavřít, ale nemohla. Ruka jí bezmocně prolétla obrazovkou. To mě rozesmálo ještě víc. Zajímalo by mě, podle čeho se smrtky vybírají. Empatie to rozhodně nebude.

„To není, jak si myslíš! Jen jsem byla zvědavá!“ V duchu jsem si nadávala, že jsem na to vůbec přistoupila. Zhmotnit se mimo Ruiny je sice možné, ale jen chvíli. Smrtky na to většinou přijdou až po několika letech existence. Není snadné přimět srdce zase na chvíli bít, dostat energii do každého kousíčku svého těla a rozproudit krev v žilách. Navíc se tělo rychle unaví, začne podléhat přírodním zákonům, a potom zemře. Regenerace je pak dost zdlouhavá a bolestná.

„Však ti to neberu. A až ti odstráním všechny prasárny z počítače, přejdeš na druhou stranu?“ zeptala jsem se s nadějí v očích. Rebeka už měla uplakané období za sebou. Připadalo mi, že už se začíná smířovat

s tím, co ji potkalo. Bohužel předtím, než odejde, chce, abyich odstranila všechny důkazy, které by naznačovaly, že někdy rodiče neposlechla. Bylo jich hodně. Nechápu, jak se jí to mohlo podařit. Obzvlášť tajný úkryt ve skříni. Takhle hanbatý oblečení nemají ani holky s kariérou u tyče.

„Ještě potřebuji zařídit pár věcí, abych byla klidná.“

„Jediný, kdo tady ztrácí klid, jsem já! Uvědomuješ si, že nejsi jediná, koho mám na starost? Denně umírá spousta lidí. Navíc mám taky na starosti Stefana a-.“

„Kdo je Stefan?“

„To tě nemusí zajímat.“

„Je pěkný?“ Tohle by se dalo považovat za důkaz, že ani smrt puberty nezastaví.

„Nelíbil by se ti.“

„Co ty víš, jaký mám vkus?!“

„Má na levé straně velikou díru, ve které vidíš hnijící maso. Věř mi, když ti říkám, že to vidět nechceš.“ Nakrčila znechuceně nos.

„Fuj. Jak se mu to stalo?“

„Štval mě,“ řekla jsem s ledovým klidem, který obvykle lidi znervózní, protože nepoznají, jestli si dělám legraci nebo ne. S Rebekou to ani nepohnulo. Pouze se na mě káravě podívala.

„Někteří lidi si po smrti nechávají těla v tom stavu, v jakém zemřeli,“ pokrčila jsem lhostejně rameny, když ze mě nespouštěla oči.

„Co to bylo?“ zeptala se vylekaně. Sakra. Byla jsem natolik zabraná do práce, že jsem neslyšela auto. „Naši jsou doma! Vypni to. Vypni to,“ začala mi skákat za zády.

„V klidu. Mám to pod kontrolou.“ Na důkaz mých slov se jedno video spustilo a pokojem se začalo nést tiché vzdychání. Jéje, s notebookem mi to pořád nejde.

„Ty mě chceš zabít?!“ vypískla zděšeně, aniž by si uvědomovala ironii svých slov. „Klikni na křížek.“ Blbá technika. Konečně se mi podařilo všechno vypnout a uklidit. Akorát včas. Právě se zavřely domovní dveře.

„Kalhotky!“ vyhrkla Rebeka. Sebrala jsem z postele červený tanga. „Stejně sem nepůjdou.“

„Nikdy nevíš. Máma se ke mně poslední dva dny chodí dívat. Díkybohu, že ještě nezačali prohledávat moje věci.“

„Uklidni se. Rodiče stejně ví, že jsi nebyla jeptiška.“

V Ruinách mě přivítal Rufus a jeho nezbytná součást. Triangl. Alespoň něco se vrátilo do starých kolejí. Poslední týden nebyl nikde vidět, až jsem si o něj začínala dělat starosti.

„Na tvém místě bych zrychlil,“ zahihňal se a zuřivě pokračoval ve svém koncertu. Zmátlo mě to, ale ani na okamžik jsem nezaváhala. Když Rufus něco řekl, myslel to vážně, ačkoliv se u toho většinou smál. Původně jsem měla v plánu navštívit Erika. Napsal mi divnou textovou zprávu.

!.Prč!

Nevím, co to znamená, ale Erik píše jen, když už je to nevyhnutelné nebo něco potřebuje. Vzhledem k tomu, že poslední

týden jsem měla natolik hektický a nedala jsem se tady zastihnout, musel Erik sáhnout po něčem, co opravdu nesnáší. Moderní technice. Mobilu. Nutno podotknout, že ani technika neměla ráda jeho. Divím se, že v téhle zatuchlé parodii na hrad je vůbec nějaký signál. Stejně v tom musí mít prsty Tibor. Zajímalo by mě, jak se mu tady vůbec podařilo zprovoznit cokoliv na elektriku. Světlo máme díky neustále hořícím pochodním a vodu si ohříváme ještě pěkně po staru popřípadě pomocí magie. Proto nedokážu pochopit, jak on může mít ve svém pokoji takovou malou hackerskou centrálu.

Ou. Začínala jsem mít trochu neblahé tušení, že ono varování od Rufuse se týkalo Káleba. Sledoval mě od vstupu jejich křídla, a jakmile mě spatřil, rozešel se mým směrem. Proto mi psal i Erik? Mám nějaký průser, o kterém nevím, a on se mě snažil varovat? V duchu jsem procházela posledních několik dní. Nepamatuji si, že bych s ním mluvila nebo ho viděla. Určitě to bude nějaké nedorozumění. Ráda bych mu to vysvětlila, ale měla jsem moc práce s nenápadným mizením v chodbě vedoucí do naší předsíně. Díkybohu za zdejší labyrint. Možná se mi podaří dostat až do pokoje, kde se zamknu a budu předstírat, že tam nejsem. Takhle statečné je moje já.

Útěk byl úspěšný přesně celých třicet vteřin, než jsem do někoho vrazila. Byla jsem dotyčného ochotna použít jako štít proti Kálebovi. Zvedla jsem hlavu, abych se omluvila, ale při pohledu do nebezpečně přivřených šedých očí se mi slova zadrhla v hrdle. Sakra. Před chvílí byl za mnou! Uvědomila jsem si, že ho stále držím za paže, kterých jsem se zachytila, abych nespadla. Odstoupila jsem od něj a nervózně mu z černého trička smetla imaginární smítko prachu. Nevěděla jsem,

co s rukama. Založila jsem si je na hrudi, abych mu tím svým šermováním nevypíchlá oko.

„Ehm... ahoj?“ zeptala jsem nejistě a usmála se. Nevěděla jsem, co jiného říct. Nikdy jsme spolu o samotě nemluvili. Vlastně jsem ho nikdy neslyšela někoho pozdravit.

„Už nikdy nemluv s Nathanem,“ řekl hlubokým varovným hlasem hned na úvod. Tvrdit, že jsem měla v hlavě vymeteno, nebylo dost výstižné. Netušila jsem, o čem to mluví. Musel si všimnout nechápavého výrazu. Rysy mu ztvrdly, jak si mě měřil od hlavy až k patě. Pohled se mu na chvíli zastavil u mého boku. Myslela jsem si, že jsem třeba špinavá, což se mi stává, když mám na sobě bílé oblečení, ale když jsem si rukama přejela po bocích, došlo mi, že mi z kapsy mikiny visí červená tanga. Cítila jsem, jak rudnu. Rychle jsem zastrčila inkriminující kus látky zpátky do kapsy.

„Ehm, dobře,“ odkašlala jsem si nervózně a chystala se k odchodu. Udělal krok do strany a zatarasil mi cestu. Moc lidí mě už nedokáže vystrašit, ale jemu se to dařilo.

„Abychom si to ujasnili. Jestli ještě někdy povedeš s *kýmkoliv* podobnou debatu, tak si tě osobně najdu, nabodnu tvoji hlavu na jedno z těch zdobených kopí ve sklepení a potom ji vystavím před vstupní bránu. Rozumíme si?“ zasyčel ledově. Tohle byla až znepokojivě promyšlená výhružka. Skoro jako kdyby o tom už někdy přemýšlel. A dlouho. Zároveň to byla ta nejdelší věta, jakou jsem kdy od něj slyšela. Možná je lepší, když nemluví.

„Abychom si to ujasnili,“ použila jsem jeho slova. „Vůbec netuším, o čem to mluvíš.“

„Nemám rád, když ze mě někdo dělá blbce.“

„To většina lidí.“ Nevraživě se na mě podíval. Nebyl by ze mě dobrý vyjednávač. Povzdechla jsem si. „Teď vážně. *Opravdu* nevím, o čem mluvíš, protože no... ehm,“ zamumlala jsem rozpačitě. Nechtělo se mi úplně přiznávat, že mě jeho nový svěřenec svým žvatláním znudil, tudíž jsem ho neposlouchala a radši sledovala, kde se co šustne.

„Hmmm,“ zamručela jsem znovu a těkala pohledem všude možně. Udělala jsem zásadní chybu, když jsem se mu podívala do očí. Připadalo mi, že mě jeho zrak přimrazil na místě. Ano, takhle vlídný pohled to byl. Věděla jsem, že vypadám jako idiot, jak tam stojím a zírám na něj. Přistoupil ke mně o krok blíž.

„Protože co?“

„Byla jsem unavená a nějak jsem neměla energii na to, abych ho poslouchala,“ přiznala jsem neochotně.

„Vážně. Všiml sis, jak dokáže z ostatních vysát energii?“ nahodila jsem nejistý úsměv. Znovu si mě změřil od hlavy až k patě. Očividně přemýšlel, jestli si z něj dělám srandu. Začínalo mi to být nepříjemné. Cítila jsem, jak se ve mně zase začíná bouřit krev, a za chvíli přejdu do ofenzivy.

„Hele mám na starosti i jiné věci než tebe a toho tvého energického vysavače,“ založila jsem si protestně ruce na hrudi. „Nikomu nic neřeknu, protože to stejně nevím. Měj se,“ zamračila jsem se na něj. Zkusil mi ještě zatarasit cestu, ale když jsem po něm hodila svůj vražedný pohled, pomalu ustoupil na stranu. To jsem ráda, že to ještě umím. Někdy musím zjistit, co že jsem to tomu Nathanovi

vlastně poradila.

Dnešek je zatím jeden z nejúnavnějších dní v tomhle roce. Kde jsou ty časy, kdy jsem jenom sbírala duše a jinak žila v klidu a míru? Připadá mi, že se proti mně někdo spikl a naschvál mi hází klacky pod nohy. Dokonce mě napadlo, že je třeba už prvního dubna a někdo si ze mě střelí, ale po rychlém zkontrolování data jsem musela připustit, že tenhle den stojí za starou bačkoru a žádné šprýmy s tím nemají co dělat.

I když ta poslední rána do mého labilního psychického rozpoložení jako vtip rozhodně vypadala. Jak jinak si vysvětlit dveře vyražené z pantů? Unaveně jsem přela hlavu o futra.

Co jsem komu udělala? V noci jsem měla napilno se sbíráním duší, ráno jsem cítila, jak se mi Štefan snaží nacpat do hlavy, dopoledne hysterická Rebeka následována vzteklým Kálebem a teď mi někdo vylomil dveře? Neměla jsem ani sílu zkontrolovat, jestli něco nechybí.

„Páni,“ uslyšela jsem za sebou Tessu. „Co ty tady vyvádíš, když tu nejsem?“ nadzvedla tázavě obočí. Tohle ani nestálo za odpověď. S povzdechem jsem se svalila na postel a zaskučela. „Ále! Tady si byl někdo užívat?!“ zasmála se potichu Tessa. Nechápatě jsem zvedla hlavu.

„Cože?“ Ukázala na tanga, která mi vypadla z kapsy na postel. „Kéž by,“ odfrkla jsem si. Skvělý. Teď mi připomněla, že už jsem dlouho nikoho neměla. Paráda.

Prostě paráda. „Nejsou moje,“ zahuhlala jsem do polštáře.

„Máš nějaký jiný důvod, proč nosíš spodní prádlo po kapsách? Počkej! Nechci to vědět!“ Protočila jsem oči.

„Pak ti to řeknu. Teď nemám sílu... na cokoliv.“

„Děje se něco?“ zamračila se.

„Nic. Jen... je všechno nějak chaotický. Nedokážu si uspořádat myšlenky,“ povzdechla jsem si a přetočila se na bok, abych na ni viděla.

„Taky jsem nedávno měla takový období. Slyšela jsem, že máš dalšího zbloudilce.“

„Někdo nejspíš naznal, že se nudím, tak mi trochu okořenil existenci.“

„Vím, co by ti zvedlo náladu,“ d'ábelsky se usmála. Ten rošťácký úsměv jsem znala.

„Neříkej, že-.“

„Ano, lázně jsou už zase v provozu.“

Prudce jsem se posadila. To by mi určitě zvedlo náladu. „Tak co kdybychom na sebe hodily plavky a šly se rozmazlovat do vířivky. Probraly bychom u toho, co je novýho a když budeme mít štěstí, bude se i na co koukat.“ Teď jsem pro změnu měla d'ábelský úsměv já.

Předtím než se půjdu rekreovat, musím ještě skočit za Erikem. Jednak mi nejspíš chtěl něco důležitého a jednak by mi mohl spravit ty dveře. Moc se mi nelíbí, že mi každý, kdo jde kolem, vidí do pokoje. Kdybych byla na víc frekventovaném místě, bála bych se, že by mi ještě mohli rozkrást věci, ale naneštěstí jsem na relativně

opuštěném území, tudíž by moje věci mohly zůstat tam, kde jsou. Teoreticky. Prakticky jsem přidala do kroku, protože smrtky dokážou být pěkné mrchy. Doufám, že je Erik u sebe v pokoji. Nechce se mi ho nahánět po celých Ruinách.

Dám vám takovou malou radu. Klepejte. Je jedno, jak moc dobří jste přátelé. Vždycky klepejte. Kdybyste nezakleпали, mohlo by se taky stát, že dotyčného vyrušíte při nějaké činnosti. Nutno podotknout, že ho můj vpád do jeho soukromí vůbec nerozrušil. Na rozdíl od blondýnky, která ležela pod ním a vylekaně vyjekla.

Zarazila jsem se v půlce pohybu s rukou na klice. Blondýna přestala vzdychat.

Erik dál nerušeně pokračoval v předchozí činnosti.

„Ehm, přijdu později,“ usmála jsem se nejistě. Někteří chlapi prostě neví, co je to stud!

„Emo, ne že mi zdrhneš. Potřebuju s tebou mluvit,“ vypravil ze sebe udýchaně.

„Neboj, počkám... někde jinde,“ řekla jsem s napůl nevěřícím a napůl pobaveným výrazem.

„Za chvíli jsem u tebe. Jen tady něco dodělám,“ ušklíbl se.

Protočila jsem oči.

„Myslím, že to nebude nutné,“ strčila do něj blondýna a vzápětí se začala zpod jeho velkého těla drápat.

„Ne, nenechte se rušit. Jdu pryč. Hm, pardon,“ řekla jsem spěšně a zabouchla za sebou dveře. Došla jsem do vedlejší chodby, kde jsem frustrovaně začala bouchat hlavou o zeď ve snaze vymazat si ten pohled z hlavy.

Erik mě našel o patnáct minut později. Ležela jsem na zemi a civěla do stropu. Založil si ruce na hrudi a s povytaženým obočím mě sledoval.

„Doufám, že jsem vám to nepokazila,“ zamručela jsem a zvedla se ze země.

„Neměj strach. Obě strany byly potěšeny.“ Praštila jsem ho do ramene a nevěřícně na něj pohlédla.

„Jako doopravdy? Nevíš, co je to stud?!“

„Ne a doufám, že to nikdy nezjistím. Jinak by to totiž nebyla sranda.“ Reznovaně jsem zvedla ruce. Víím, kdy vyklidit bitevní pole. Má kliku, že jsem už ledacos viděla.

„Co jsi mi chtěl? Tu enigmou, co jsi mi poslal, se mi nepodařilo rozluštit. Týkalo se to Káleba?“

Zamračil se. „Ne. Proč? Je nějaký problém?“

„To je na delší vyprávění. O co tedy jde?“

Zatvářil se vážně. Tohle není dobrý. Takový výraz obvykle lidé nasazují, když někdo umře. Vzhledem k tomu, že tady jsou už všichni mrtví... tázavě jsem pozvedla obočí. Naznačil mi, ať jdu za ním.

Vrátili jsme se do jeho pokoje, ve kterém už díkybohu neležela žádná nahá ženská. Teprve teď, když mi zmizelo ze scénérie její poprsí, jsem si všimla, že tady nemá věci. Posledních pár krámů se povalovalo na křesle, jinak tady nic nebylo. Došlo mi to dřív, než stihl něco říct.

„Jdeš k *Senetûm*,“ povzdechla jsem si. Musela jsem veškerou svojí energii vložit do toho, abych se nerozbrečela. Věděla jsem, že Erik už

je hodně starý a blíží se jeho přeřazení. Jenom jsem si neuvědomila, že je to už takhle blízko. Sevřelo se mi srdce. Vím, že to není konec světa a neznamená to, že už ho nikdy nevidím, ale *Seneti* neradi do svého křídla pouští *Arhabony*.

„Jo. Nejspíš jsem už kmet a rozhodli se mě dát do starého železa,“ ušklíbl se.

„Ne, že se z tebe stane stejný ledový čumák jako z nich!“ varovala jsem ho a ignorovala jeho rádoby vtipnou poznámku.

„Toho bych se nebál. Jsem si jistý, že moji osobnost jen tak někdo nepředělá. Proč by to taky dělali? Jsem dokonalý takový, jaký jsem,“ řekl pyšně. Promnula jsem si spánky. Blbeček. „Emo, nic se tím nemění. Jenom budu někde jinde.“

„Až na to, že mě první *Senet* roztrhne vejpůl, jakmile zjistí, že jim běhám po křídle jako by bylo moje.“

„Neroztrhne. Teď jsem jeden z nich. Navíc jsem tvůj mentor. Nemůžou ti zakázat vstup.“

Takhle jsem se na to nedívala. „Promiň, nějak nemám svůj den a všechno vidím černě,“ přiznala jsem.

„Však oni si na tebe zvyknou. Sice nemáš tak dokonalou osobnost jako já, ale co se dá dělat. Nějak to zařídíme.“ Stejně se tam raději moc ukazovat nebudu. Nemusím Káleba dráždit ještě víc. „Navíc, přiznejme si to... už taky nejsi nejmladší. Než se naděješ, budeš také patřit mezi starší, dostaneš pokoj vedle mě a pak už mi budeš moct kazit milostné hrátky kdykoliv budeš chtít,“ řekl s rukou teatrálně položenou na srdci.

„Slibuješ?“ zazubila jsem se. „A nejsem stará,“ dodala jsem

výchružněji.

„Fascinující, jak ženy dokážou reagovat na zmínku o věku i po smrti.“

Večer už jsem byla v lepší náladě. Erik mě uklidnil, že se nic nemění, jenom bude mít nabručenější sousedy, a potom mi šel opravit dveře. Když jsem si to tak probírala v hlavě, došlo mi, že to bude mít i své výhody. Jakékoliv přestupky se musí hlásit *Senetům* a vzhledem k tomu, že Erik mezi ně už patří, nemusím se obtěžovat s cestou do křídla starších, abych jim oznámila, že někdo vpadl do mého pokoje a očividně tam slídl. Erikovi se to vůbec nelíbilo a bručel něco o tom, že to ještě probere s ostatními. Stejně bych ani nevěděla, za kým tam zajít, vzhledem k tomu, že jsem se *senetské* „byrokracii“ vyhýbala, jak jen to šlo. Nerada zapojuji do svých problému starší — to asi všichni. Tady si každý rád řeší problémy sám, tedy pokud to není závažné. Naposledy se pro *Senety* běželo snad přes sto lety, když někdo pobodal Marry.

V Ruinách je přísně zakázáno násilí na smrtkách. To, že jsme mrtví, neznamená, že nám nelze znovu zabít tělo. A regenerace těla, aby opět začalo „žít“, je velice bolestivá záležitost — ještě bolestivější než obnova potom, co jste na zemi byli dlouho v živém těle. Vaše duše po dobu regenerace zůstane a pomáhá mu, rychleji se zotavit. Trvá kolem dvou dnů a je doslova zážitkem na celou věčnost. Ten, kdo to už někdy zažil, si dává setsakramentský pozor, aby se mu to už nikdy nestalo.

Když jsem procházela dlouhou chodbou vedoucí do sklepení, kde

mimo jiné byly i lázně, připadalo mi, že je o něco jiná než posledně. Tohle jsem na tomhle nekonečném hradu nesnášela. Změny. Ruiny si žily vlastním životem. Čím víc nás bylo, tím víc se hrad musel přizpůsobit. Nenápadně měnil chodby a jejich rozložení. Jediné, co zůstávalo zachováno, bylo členění na tři křídla. Západní náleželo nám, severní *Senetum* a východní obývali bažanti. Ve vstupní hale bylo překrásné kamenné schodiště, které vedlo do horních pater, kde se nacházely společné místnosti pro všechna křídla, odkud se případně dalo dostat do věží. Schodiště do sklepení, vedlo také do společných prostor, ale na rozdíl od horních pokojů, do těchto zavítali i *Seneti*. Starší mají rádi své vlastní prostory, ale vzhledem k tomu, že tady dole byly obrovské haly, ve kterých opačné pohlaví s chutí trénovalo, byla velká šance, že tu na někoho z nich narazíte.

Slastně jsem nasála vzduch. Stýskalo se mi po sklepních bazénech a saunách. Mělo to tady svoji uklidňující atmosféru. Vysoké stropy, staré sloupy sahající až k nim a ve druhém patře balkóny s rekreačními křesly. Všechno antické se stylovou fontánkou před lázeňským areálem. Doslova se tady zastavil čas. Díkybohu. Pár aktivních jedinců to tady chtělo předělat do barokního stylu. Nemusím se při koupání dívat na prdelaté andělíčky.

„Tady jsem,“ zamávala na mě Tessa. Kupodivu tu bylo málo lidí. Pár nadšenců plavalo v bazénu, ale ve vířivce nikdo kromě Tessy a Anny nebyl.

„Nikdy odtud neodejdu,“ zamručela jsem spokojeně a rozvalila se.

„A co duše? To je chudáky necháš běhat po světě?“ ušklíbla se Tessa.